

2 KUKATKO

Josefodolské divadelní jaro

6. 5. až 8. 5. 2022

32. ročník

Pozvánka na sobotu 7. 5.

19:30 hod. **(NE)PRODEJNÉ MANŽELKY**

Divadlo Roprachtice, John Chapman, Jeremy Lloyd, komedie, nevhodné pro děti

Manželky jsou naše jistota. Co jsou ale ochotny udělat, pokud ucítí, že vysněná budoucnost je ohrožena?

Stanley a Norman chtějí prodat svou spediční firmu podnikatelům Kurtovi (němec) a Svenovi (švéd). Za utržené peníze si chtějí zajistit živobytí ve slunném Španělsku.

Povede se to podle plánu?

Divadelní soubor při TJ Sokol Roprachtice navazuje na starou tradici divadla v Roprachticích, kdy se zde, podle kronik, hrálo divadlo již v 18. století. Vlastní založení divadelního spolku je datováno do roku 1812, kdy učitel Vojtěch Tichánek spolek, jako takový založil a nechal namalovat a zhotovit dekorace a kulisy. V roce 1923 nechal a vyšel vstříc divadelníkům a tak vzniklo stálé divadelní jeviště včetně malované opony.

hostinský Tichánek stavět nový taneční sál

Neděle 8. 5.

10:00 hod. **S TVOJÍ DCEROU NE**

Obnovený divadelní spolek Jirásek, Antonín Procházka, komedie, nevhodné pro děti

Obnovení spolku

Jednoho únorového dne roku 2004 nastal v historii spolku zásadní obrat. Chalupář pan Zdeněk Peroutka, jehož celoživotní vášní bylo ochotnické divadlo, přinesl na ples hru J. K. Tyla Tvrdohlavá žena. Několik hostů si ji nejprve z legrace pročítalo, ale potom se rozhodli hru nastudovat. Konečně 9. a 10. dubna 2005 byla za velkého zájmu obecnstva hra představena. Téměř po 82 letech se konala 23. dubna 2005 první valná hromada obnoveného spolku Jirásek. Spolek byl zároveň oficiálně zaregistrován.

Vzpomínka na Františka při přípravě na josefodolskou přehlídku...

"Tohle mi přijde důležité. Důvody, proč do svého repertoáru volíme my ochotníci komedie, jsou zřejmé. Myslíme na své obecnstvo v místě, které „se chce bavit“, víme, že nám v komedii odpustí víc než ve hře s látkou závažnější. Také pořadatelé našich případných štací žádají veselost. Nic proti tomu. Ale potom jsme povinni hledat předlohy, jež nás nepřinutí poklesnout na „utírání si zadku židli“, jež nám samým postupně a plíživě snižují laťku úrovně našeho humoru a vůbec myšlení. Přiznávám, že ony řeči „lidi se chtějí bavit, dramata mají ve svém životě i tak dost“ vnímám jako alibi pohodlných, nepřemýšlivých a šedivě průměrných. Kdyby takhle přemýšleli obrozenci v 19. století, hraje tu do dneška německy oplzlosti Hanswurstovy, kdybychom takhle přemýšleli v 60. až 80 letech minulého století, převažoval by dosud na našich scénách Kremelský orloj. Ubavit se k smrti, relaxovat, hodit se do pohody, jít jen za kumštem, při němž si tzv. odpočinu, může být argumentem konvenční slepoty nejen ke světu, ale v důsledku i ke svému publiku a zejména pak k sobě. Tady (ne)vědomky přispíváme ke generování diváka Ordinací v růžové zahradě, Modrého kódu, Sousedů Je to uzavřený kruh, televize nám vymývá mozky těmito pitomostmi a my je pak začneme vyžadovat i v jiném médiu (např. v divadle, v hudbě), protože jsme si tak nechali vnutit normu oblíbenosti. A my, svobodní tvůrci, nezávislí než na svém vlastním rozhodnutí, se tomu škváru přizpůsobíme. Mnou si ruce nejen producenti těch pitomostí, ale i ti, kteří našimi životy nenápadně manipulují. Pro politika nemůže být větší rozkoš než vstoupit mezi voliče „Růžových kódů“, nechtějí myslet, touží si poplakat a oslavovat. Tak jsme v pohodě. Autorům dobrých komedií se omlouvám, není to filipika proti nim. Je to řeč proti nevkusu, zbytnělé pohodlnosti a odmítnutí toho, čím je naše divadlo nejdůležitější, totiž stát se jedním

z nástrojů porozumění světu, a to pro nás samotné, potažmo pro naše diváky. Na to bychom zcela a úplně rezignovat přes všechny nepříznivé okolnosti neměli."

(Recenze, Děčínská brána 2018, František Zborník)

Recenze:

Velká Bukovina „Být pevní, pokud chceme něco pevného předat“

Sousedské divadlo z Velké Bukoviny, nováček josefodolské přehlídky, lákalo diváky na komedii Tříkrát s Leacockem. To, co se původně mohlo tvářit jako dobrý nápad, skvělý dramaturgický výběr, okouzlení textem a záměr pobavit diváka, se později ukázalo jako past. Udělat z anekdoty divadelní inscenaci je úkol nadmíru obtížný a ve výsledku zrádný. Tento svébytný literární, potažmo divadelní tvar, vyžaduje výrazný a nápaditý přístup a tvůrci musí být partnerem autora. Povídky jsou sice založené na slově, na prknech si ale žádají jednání mezi herci, tedy akci a reakci. Dobří vypravěči vtipů znají tipy a triky, jak příběh vystavět, na co dát důraz, kde udělat pauzu, kam posluchače

navést, aby na konci přišel obrat až zvrat a vtip byl vtipem. Humor a legrace musí ujít z jeviště k divákovi dlouhou cestu. Mapou, buzolou, navigací a směrovkou je rytmus, respektive temporytmus. Vtip je překvapení a změna souvisí se změnou rytmu. Jistou pomůckou může být návrat k původnímu smyslu vět. Pokud přijmeme fakt, že Velká Bukovina záměrně budovala tento jevištní útvar, což je zcela v pořádku a legitimní, měla by být výraznější a důraznější. Chceme-li něco pevného předat, musíme být pevní sami k sobě. Výše zmíněné platí jak pro všechny tři příběhy, tak i pro přestavby. I zde je nutné vystavět pointu a diváka nalákat. Velká Bukovina stojí v tomto ohledu na dobré startovací čáře, jen by měla přemýšlet více divadelně.

Hodkovice „Vidět mladé patrioty je radost“

Hodkovické amatérské divadlo přivezlo do Josefova Dolu Lásku od Mohelky. Hodkovické amatérské divadlo přivezlo do Josefova Dolu Velkou radost. Vidět mladé lidi, kteří hrají o lásce a o potřebě chovat se k sobě hezky, je v dnešní zrychlené a pohnuté době pohlazení po duši. H.A.D. zaslouží poklonu za zpracování své místní historie, za přenos svého patriotismu na divadelní prkna. Tvůrci představení mají v sobě zakořeněný renesanční přístup a chtějí využívat veškeré možné divadelní složky (mluvené slovo, živá hudba, zpěv, dobové a figurální kostýmy, rekvizity,...). V tak silném náboji se dá ale lehce klopýtnout a divákovo oko a ucho musí často vyhodnocovat, zda vše, co vidí a slyší, takzvaně ladí a sedí. Hodkovičtí jsou zvyklí Lásku od Mohelky hrát venku, v prostředí krásných mlýnů a statků. V kamenném divadle pak pozornost berou odchody a příchody z hlediště. V případě „čerta“ a „anděla“ by takové nástupy mohly mít své opodstatnění, ale u dalších postav nikoli. Možná by ani neškodilo, kdyby „dobro“ a „zlo“ nebylo celou dobu na scéně a občas se schovalo do zákulisí. Pak by totiž herci nemuseli uměle vymýšlet, co sami se sebou. Živá kapela, v tomto případě trio, je obrovský luxus, téměř až závist. Muzikanti, když už jsou součástí celku, by mohli zintenzivnit hudební motivy, zvuky a ruchy. Seminář k večernímu představení nabídl i mnoho praktických poznatků a inspirace pro všechny divadelníky. Kdo z nás přesně ví, co symbolizuje kolovrat, prostředí mlýna či modrá sukně? Kdo z nás ví, jak se váže šněrovačka a co znamenají svázané či rozpuštěné vlasy? Jedno pravidlo si musí ukotvit každý. Když je na scéně jakákoli rekvizita, měla by se použít.

Libochovice „Nechat text doznít“

Představení Za prkennou ohradou odstartovalo druhý přehlídkový den, divadelní jaro se tímto seminářem dostalo přesně do poloviny josefodolského dění. Účastníci semináře měli skvělou příležitost pozorovat, že divadlo je skutečně div. Všichni v stále sledovali jeden stejný divadelní kus, ovšem každý divák svou optikou. To platilo i pro členy poroty, což berme jako velký přínos pro rozborový seminář a další práci. Výkon MALISu

můžeme přijmout jako celek, jako příjemně strávenou hodinku, kdy s obdivem sledujeme nápaditost, hravost, fantazii a společnou práci. Tím na sebe necháme působit optimismus a naději, že i mladí a začínající herci přemýšlí s opravdovým lidským přístupem o sobě, o druhých, o životě, o smrti. Stejně tak můžeme slyšet názor o takzvaném rozdvojení, tedy o situaci, kdy obsah a forma spolu neladí, byť je daný text a divadelní jazyk na velmi vysoké úrovni. A můžeme jít ještě hlouběji, tedy znát původní předlohu a vědět, kdo celý příběh vypráví. Uvědomíme si, že je to starý umírající muž, který se

myšlenkami vrací do dětství a do mládí. V tom případě ale ztvárnění stárí v podání mladých herců působí jako parodie na stárí. V představení tedy sice skvěle funguje dětská hravost, ale hrát stárí vyžaduje hlubší životní zkušenost. Zatímco seminář k sousedskému divadlu Velká Bukovina pracoval s temporytmem, v sobotu dopoledne naopak často zaznívala nutnost práce s pauzou. Divák si musí řečené a zahrané prožít. Přitom stačí tak málo – věty zakončit tečkou a text nechat doznít. I to dává celému divadlu uvěřitelnost a rozhodnost.